

Het speeltuintje is leeg

Daan Westerink
publiciste

Vaak liepen ze met zijn drietjes hand in hand over het speeltuintje. En de oudste van vijf sloeg regelmatig zijn armpjes om zijn broertje en zusje heen. Uit bescherming, of als voorbereiding, omdat hij wist dat er zo maar weer iets zou kunnen gebeuren. Ik keek heel graag naar hem. Naar dat, ondanks de scheldwoorden, prachtige ventje, dat, tegen het hekje aan leunend, me aankeek alsof hij wilde zeggen: 'hee, zie eens hoe leuk ik eigenlijk ben, wil je met me spelen?'

Huilen zag ik hem nooit. Ook niet toen hij in het speeltuintje ineens een klap kreeg van zijn oma. Hij gaf geen kik, pakte zijn broertje en zusje wederom bij de hand en liep terug naar huis. Zijn grootmoeder scheldend achterlatend. Of hij huilde toen bij hem thuis onlangs de boel weer eens flink op stelten werd gezet, kon ik niet zien. Wel hoorde ik de kinderen heel hard krijsen. En ik hoorde heel veel volwassenen schreeuwen. En ik zag dat zijn tante hem en zijn broertje en zusje meenam, roepend dat niemand je mag slaan, ook je eigen vader niet.

Voor de zoveelste keer kwam de politie poolshoogte nemen. En voor de zoveelste en nog een keer meer zag ik ze gesust worden door de volwassenen en reden ze weer weg. De ouders beloven beterschap, de instanties hopen daar tegen beter weten in ook op, en de kinderen wachten op de volgende keer.

De volgende ochtend werd de hele straat gewekt door een enorm geschreeuw. Blijkbaar was voor Jeugdzorg de emmer voor goed overgelopen. Iemand bij al die instanties die het gezin begeleiden heeft door durven pakken. Sindsdien is het speeltuintje leger dan anders. Een spelend buurmeisje vertelde dat ze nu in een pleeggezin wonen. Omdat hun ouders 'even' niet zo goed voor ze kunnen zorgen. En ik hoop hevig dat dit 'even' heel lang mag gaan duren.